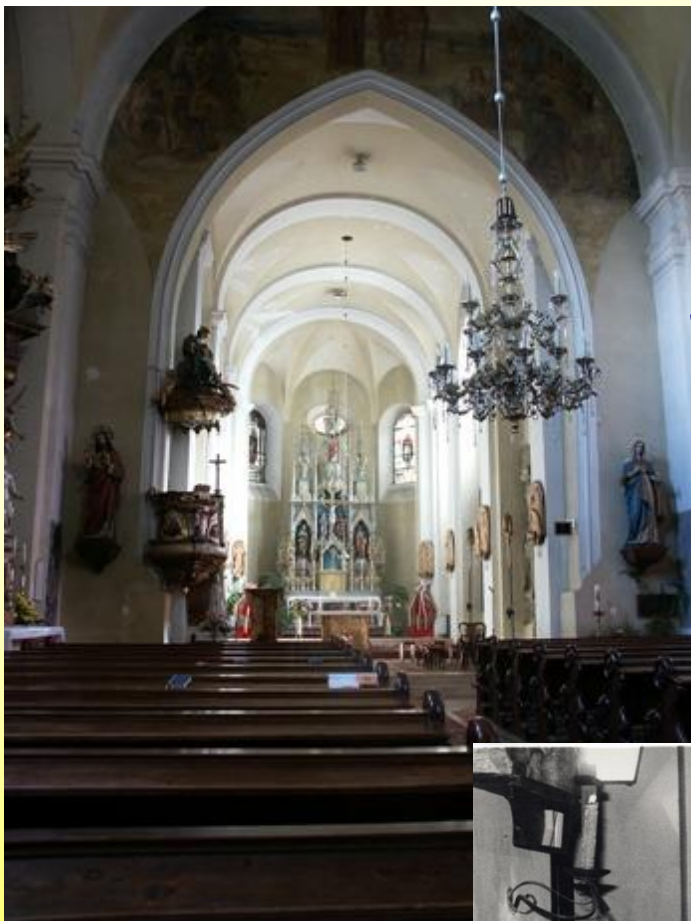

KŘÍŽOVÁ CESTA LETOVICEMI

10.4.2011, fara
18.5.2011, MKS

**Jaroslav Vaněk,
obrazy
křížové cesty
ve farním kostele
sv. Prokopa
v Letovicích**

1. zastavení – odsouzení

Ježíše vydal, aby se s ním stalo, co chtěli.

Lk 23,25

Možná ...

Možná tam, kde v parčíku na náměstí stojí kříž

Stál tehdy ještě Neukřižovaný

Možná ...

Možná to bylo dál, možná to bylo blíž

K mému domu

Možná ...

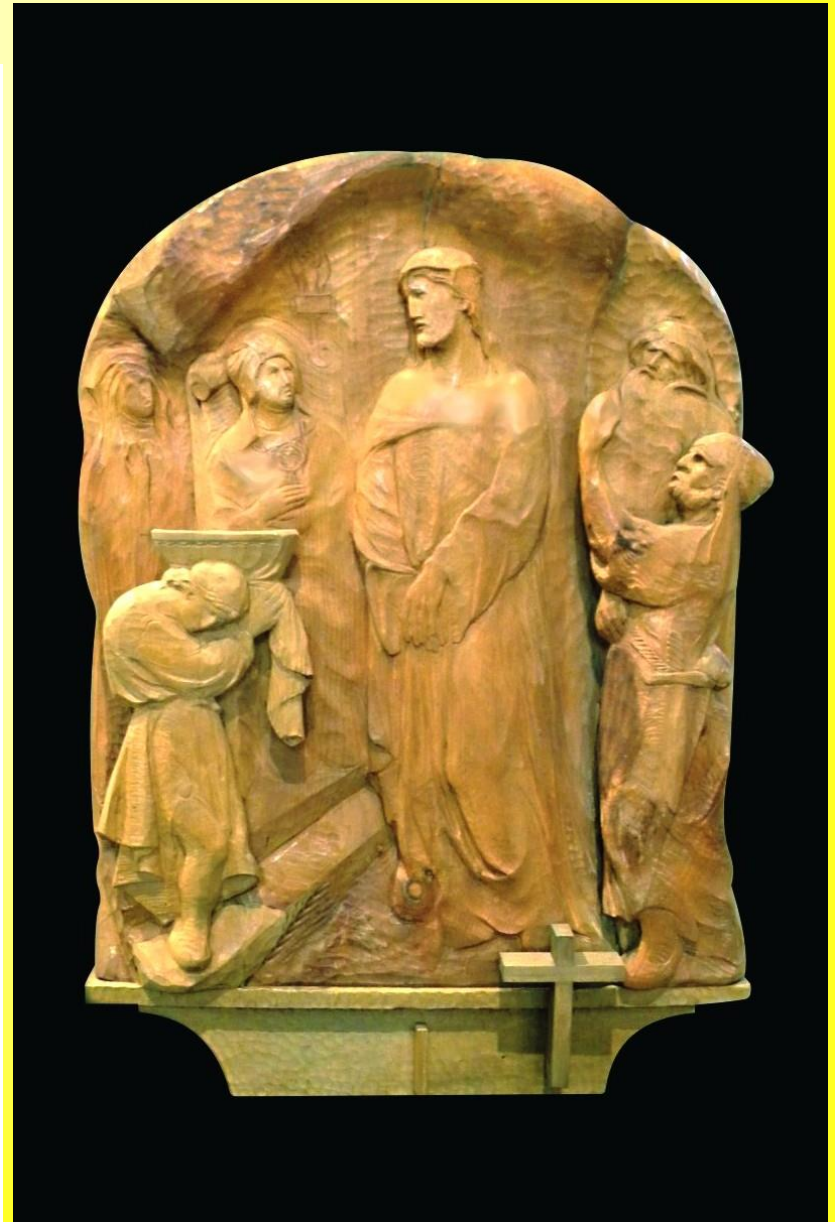
Možná dávno, možná dnes je tomu

Kdy jsem anonymní, skrytý v davu křičel: fuj

Možná že na mě volali: Piláte! Ukřižuj!

Životní zkušenost i kněžská služba mě učí mnohému. Přicházejí lidé se svými radostmi, ale i bolestmi, které jim přináší život s druhými lidmi. Vyslechnu jejich příběh, povzbudím je, pokusím se dát jim radu ... A odsoudím druhou stranu. Přijde jiný člověk. Poznám, že se jedná o tutéž událost. Ale vždyť já už tohoto člověka včera odsoudil! Člověk lehce a jednoznačně zaujme stanovisko, udělá si názor. Ale zná celou pravdu? Vědí ti, kteří jsou strženi davem, jaký rozsudek vynášejí? Nemá i Pilátova karta ještě druhou stranu?

Do které části obrazu 1. zastavení mohu postavit sebe? A proč?

1. zastavení – odsouzení

Možná ...

Možná tam, kde v parčíku na náměstí stojí kříž
Stál tehdy ještě Neukřižovaný

Možná ...

Možná to bylo dál, možná to bylo blíž
K mému domu

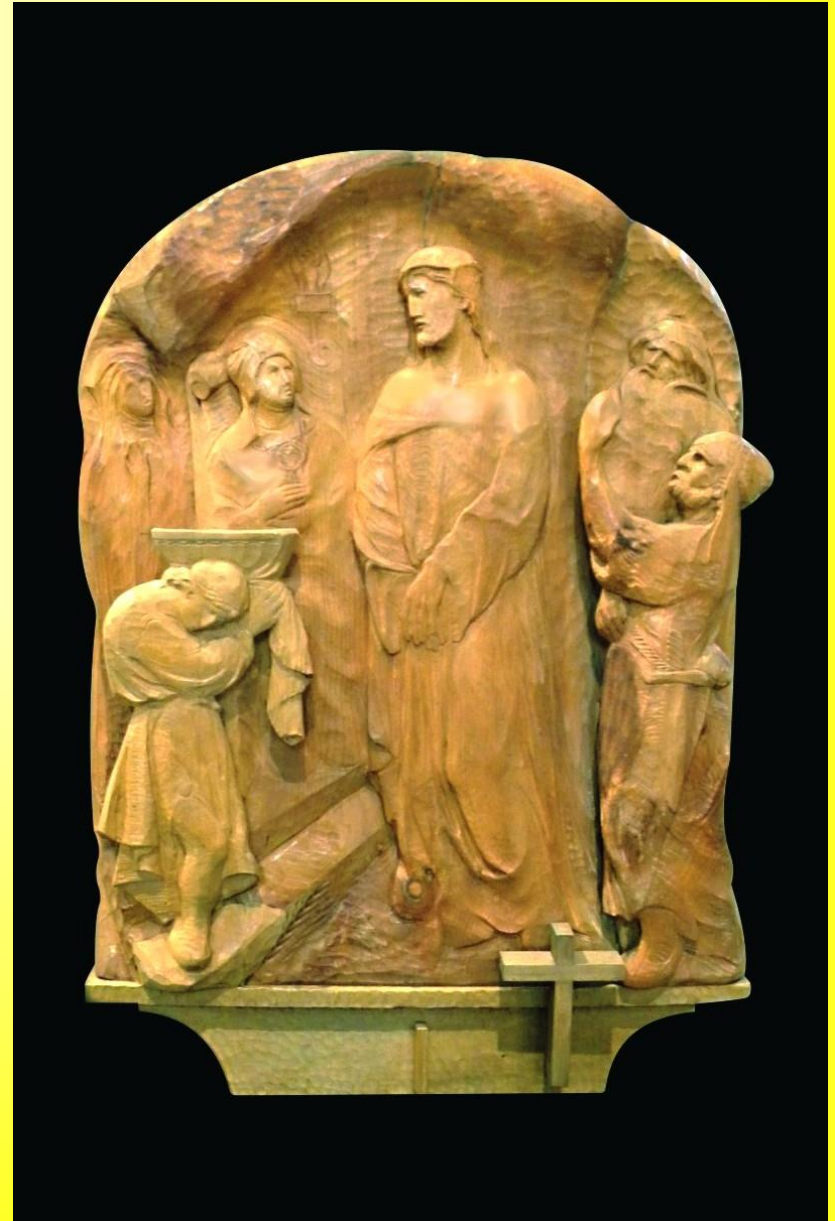
Možná ...

Možná dávno, možná dnes je tomu
Kdy jsem anonymní, skrytý v davu křičel: fuj
Možná že na mě volali: Piláte! Ukřižuj!

1. zastavení – odsouzení

Životní zkušenost i kněžská služba mě učí mnohému. Přicházejí lidé se svými radostmi, ale i bolestmi, které jim přináší život s druhými lidmi. Vyslechnu jejich příběh, povzbudím je, pokusím se jim dát radu ... A odsoudím druhou stranu. Přejde jiný člověk. Poznám, že se jedná o tutéž událost. Ale vždyť já už tohoto člověka včera odsoudil! Člověk lehce a jednoznačně zaujme stanovisko, udělá si názor. Ale zná celou pravdu? Vědí ti, kteří jsou strženi davem, jaký rozsudek vynášejí? Nemá i Pilátova karta ještě druhou stranu? Do které části obrazu 1. zastavení mohu postavit sebe? A Proč?

2. zastavení – kříž

Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž.
Žd 12,2

Možná ...

Možná tam, kde Zámecká s Brahmsovou kolébku tvoří
Doléhá dřevo utrpení na rameno

Možná ...

Možná já, možná i jiný člověk třísku k třísce spoří
Na loži kříže

Možná ...

Možná pozvedne jej, možná klesne níže

Ten, jenž jde Letovicemi

Možná půjde nyní i s námi se všemi

Při různých rozhovorech lze vyposlechnout, jak je ten život těžký. Samé trápení, samý kříž. Nést kříž je nepohodlné. Ale, jak jsem se přesvědčil, není „proč“, které by nemělo své „proto“. Za ukřižováním následuje zmrtvýchvstání. A není vzkříšení bez kříže a smrti. Nést v životě také kříž je velkorysá pozvánka. Je ovšem nutné vědět, že Ten, který nás na tuto cestu zve, nás doprovází, jde s námi. Půjdeme také my s Ním?

Kdo asi může být světlejší postavou na Vaňkově vyjádření druhého zastavení? Jaký je úkol tohoto člověka?

2. zastavení – kříž

Možná ...

Možná tam, kde Zámecká s Brahmsovou kolébku tvoří
Doléhá dřevo utrpení na rameno

Možná ...

Možná já, možná i jiný člověk třísku k trísce spoří
Na loži kříže

Možná ...

Možná pozvedne jej, možná klesne níže
Ten, jenž jde Letovicemi
Možná půjde nyní i s námi se všemi

2. zastavení – kříž

Při různých rozhovorech lze vyposlechnout, jak je ten život těžký. Samé trápení, samý kříž. Nést kříž je nepohodlné. Ale, jak jsem se přesvědčil, není „proč“, které by nemělo své „proto“. Za ukřižováním následuje zmrtvýchvstání. A není vzkříšení bez kříže a smrti. Nést v životě také kříž je velkorysá pozvánka. Je ovšem nutné vědět, že Ten, který nás na tuto cestu zve, nás doprovází, jde s námi. Půjdeme také my s Ním?

Kdo asi může být světlejší postavou na Vaňkově vyjádření druhého zastavení? Jaký je úkol tohoto člověka?

3. zastavení – první pád

Rozpomeň se, odkud jsi klesl, vrať se
a jednej jako dřív.

Zj 2,5

Možná ...

Možná tam, kde stoupá ke kostelu cesta
Nese si člověk svůj kříž

Možná ...

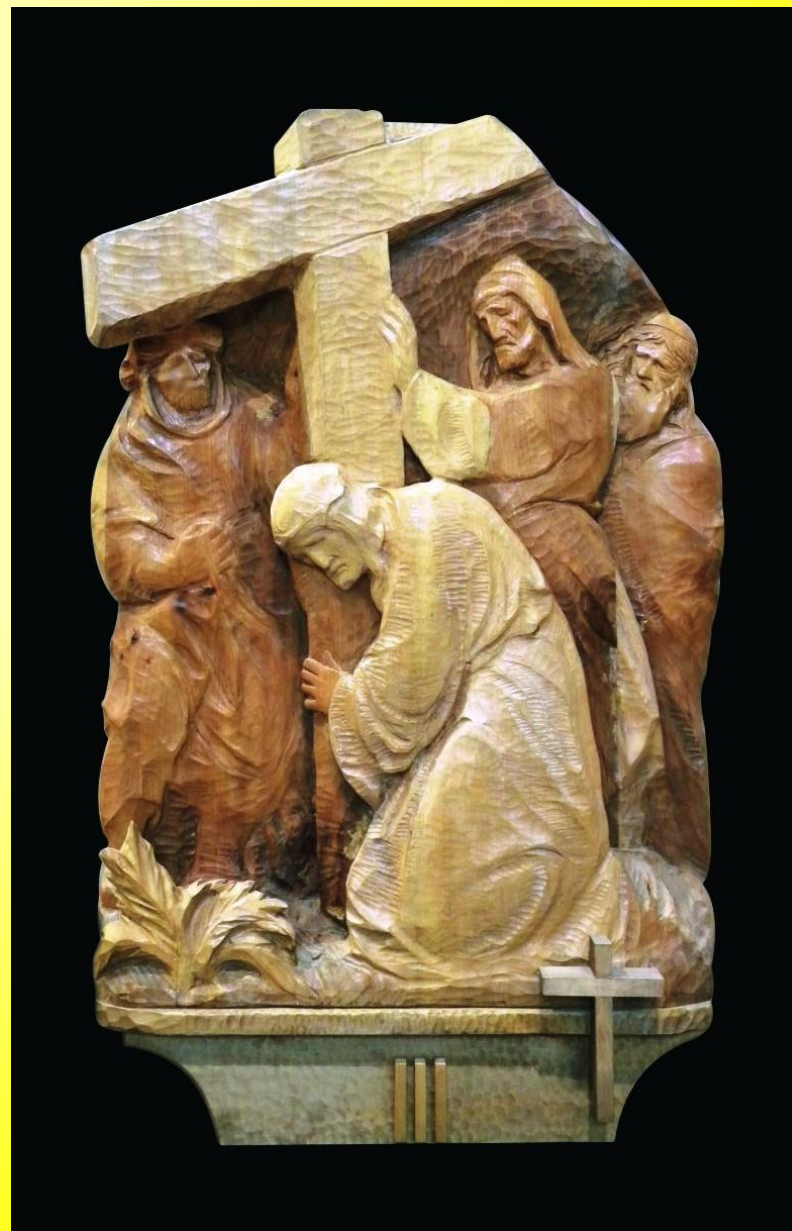
Možná se jde modlit, možná jen z ruchu města
Na Klondajk projde

Možná ...

Možná ano, možná však nedojde
Upadá - ne o schod. O nastražený špalek
Možná fortnu bortí každý nedopalek

Krytá stupňovitá chodba zvaná fortna patří neodmyslitelně k tváři Letovic. Je to místo, kudy může člověk pouze projít, ale může zde také zpomalit svůj běh, může se zde zastavit, upřít svůj pohled na klášter nebo zámek, může jen tak posedět mezi pilíři, ať sám, či s někým. Může ovšem tento prostor, který již patří k posvátným místům města, znesvětit svým hlukem, vulgarismy, odpadky ... A tak znepríjemnit cestu i náladu. A místo toho, aby člověk stoupal výš, upadá. K jaké atmosféře ve fortně a okolí přispívám já?

Jaroslav Vaněk pro Letovice zhotovil dvě série křížové cesty. Ta vyřezaná ze dřeva je umístěna ve farním kostele a provází nás také touto knihou. Ta druhá, vyrobená z plastu, nedávno našla své nové místo a zdobí chodbu v nemocnici Milosrdných bratří. Záměrem autora však bylo nabídnout podnět k rozjímání těm, kteří procházejí fortnou. Zkoušeli jsme se někdy zamýšlet nad tím, proč jsme o tuto příležitost ochuzeni my, kteří fortnou procházíme třeba denně, i ti, kteří přijedou Letovice navštívit?

3. zastavení – první pád

Možná ...

Možná tam, kde stoupá ke kostelu cesta
Nese si člověk svůj kříž

Možná ...

Možná se jde modlit, možná jen z ruchu města
Na Klondajk projde

Možná ...

Možná ano, možná však nedojde
Upadá - ne o schod. O nastražený špalek
Možná fortnu bortí každý nedopalek

3. zastavení – první pád

Krytá stupňovitá chodba zvaná fortna patří neodmyslitelně k tváři Letovic. Je to místo, kudy může člověk pouze projít, ale může zde také zpomalit svůj běh, může se zde zastavit, upřít svůj pohled na klášter nebo zámek, může jen tak posedět mezi pilíři, ať sám, či s někým. Může ovšem tento prostor, který již patří k posvátným místům města, znesvětit svým hlukem, vulgarismy, odpadky ... A tak znepříjemnit cestu i náladu. A místo toho, aby člověk stoupal výš, upadá. K jaké atmosféře ve fortně a okolí přispívám já?

Jaroslav Vaněk pro Letovice zhotovil dvě série křížové cesty. Ta vyřezaná ze dřeva je umístěna ve farním kostele a provází nás také touto knihou. Ta druhá, vyrobená z plastu, nedávno našla své nové místo a zdobí chodbu v nemocnici Milosrdných bratří. Záměrem autora však bylo nabídnout podnět k rozjímání těm, kteří procházejí fortnou. Zkoušeli jsme se někdy zamýšlet nad tím, proč jsme o tuto příležitost ochuzeni my, kteří fortnou procházíme třeba denně, i ti, kteří přijedou Letovice navštívit?

4. zastavení – setkání s matkou

Hle, tvůj syn. Hle, tvá matka.

Jan 19, 26.27

Možná ...

Možná tam, kde naše nohy stanou na perónu

Přijíždí vlak s tím Jediným

Možná ...

Možná v objetí radosti i bolestného tónu

Nás čas právě rozdělí

Možná ...

Možná ne, možná pohledem se nově oděli

Při setkání, které potěší i zabolí

Možná tam či před studánkou u Zlatého údolí

Snad každý z nás zažil krásné setkání s blízkým člověkem. Možná také máte rodiče nebo přátele, kteří by ve chvílích nejtěžších za Vás i dýchali, kdyby to bylo možné. Možná, že ještě někdo postrádá pravé a skutečné láskyplné objetí.

Na čtvrtém vyobrazení křížové cesty vidíme setkání matky a dítěte. Kdo v této chvíli potřebuje od druhého větší oporu - Syn, nebo Matka?

Mám i já člověka, na kterého se vždy těším, koho nosím neustále v srdci a v myšlenkách? Je také někdo, koho již nikdy nechci vidět? Proč? Jak to změnit? Existuje místo, kde se nejraději setkávám s těmi, kterých si skutečně vážím, místo, kam je zvu?

4. zastavení – setkání s matkou

Možná ...

Možná tam, kde naše nohy stanou na perónu

Přijíždí vlak s tím Jediným

Možná ...

Možná v objetí radosti i bolestného tónu

Nás čas právě rozdělí

Možná ...

Možná ne, možná pohledem se nově oděli

Při setkání, které potěší i zabolí

Možná tam či před studánkou u Zlatého údolí

4. zastavení – setkání s matkou

Snad každý z nás zažil krásné setkání s blízkým člověkem. Možná také máte rodiče nebo přátele, kteří by ve chvílích nejtěžších za Vás i dýchali, kdyby to bylo možné. Možná, že ještě někdo postrádá pravé a skutečné láskyplné objetí. Na čtvrtém vyobrazení křížové cesty vidíme setkání matky a dítěte. Kdo v této chvíli potřebuje od druhého větší oporu - Syn, nebo Matka? Mám i já člověka, na kterého se vždy těším, koho nosím neustále v srdci a v myšlenkách? Je také někdo, koho již nikdy nechci vidět? Proč? Jak to změnit? Existuje místo, kde se nejraději setkávám s těmi, kterých si skutečně vážím, místo, kam je zvu?

5. zastavení – Šimon z Kyrény

Cestou přinutí nějakého Šimona z Kyrény,
aby mu nesl kříž.

Mk 15,21

Možná ...

Možná tam, kde vede dlouhá třída
Vláčí Zbičovaný svůj nástroj popravčí

Možná ...

Možná byl to tamní výpravčí
Nebo fotbalista naší místní ligy

Možná ...

Možná to byl učeň, možná student BiGy
Kdo podal ruku tomu, který již nemohl
Možná víc než odsouzenci teď sobě pomohl

Jako žáci základní školy jsme prohlásili o naší angličtinářce, že je hloupá, protože se před hodinou musí podívat do učebnice, aby věděla, co a jak nám má říkat. Dnes mám státní zkoušku z pedagogiky, mám zkušenosti z přednášek vysokoškolákům, učím několik hodin týdně na základní škole. Už nikdy bych si nedovolil zopakovat tu dětinskou a hloupou větu.

Byl jsem několikrát hospitalizovaný, navštěvoval jsem známé v nemocnici a souhlasil jsem s každou špatností a neochotou, která byla přičtena personálu, od primáře až po uklízečku. Měl jsem příležitost ocitnout se v nemocnici a v hospici v bílém oděvu. A pochopil jsem, že někteří pacienti a jejich příbuzní dokáží být velice nevděční.

Kolikrát si při poslechu kázání v kostele člověk řekne: „Já bych to řekl jinak a lépe.“? Nyní mi pomůžte, když slyším kázat i jiného kněze než sebe, protože slyším i to, co slyšet mám, a ne jen to, co slyšet chci.

O Šimonu z Kyrény mnohdy čteme, že se zdráhal pomoci, nechtěl ani kousek nést Kristův kříž. Byl to lenoch! A určitě tak i jeho synové Alexandr a Rufus! Určitě byli po tátovi ...

Snad se tento nedobrovolný pomocník vracel z pole, byl unavený, snad prošel kolem odsouzence „jen náhodou“, snad pospíchal ... Těžko pochopíme to, co se o něm říká a píše, dokud si sami jeho roli nezkusíme. Když jsem někdy zaslechl volat „Neutíkej, Šimone! Pomoz!“, nevolal někdo právě na mě? Není mi Šimonův obličej na pátém zastavení podobný?

5. zastavení – Šimon z Kyrény

Možná ...

**Možná tam, kde vede dlouhá třída
Vláčí Zbičovaný svůj nástroj popravčí**

Možná ...

**Možná byl to tamní výpravčí
Nebo fotbalista naší místní ligy**

Možná ...

**Možná to byl učeň, možná student BiGy
Kdo podal ruku tomu, který již nemohl
Možná víc než odsouzenci teď sobě pomohl**

5. zastavení – Šimon z Kyrény

Jako žáci základní školy jsme prohlásili o naší angličtinářce, že je hloupá, protože se před hodinou musí podívat do učebnice, aby věděla, co a jak nám má říkat. Dnes mám státní zkoušku z pedagogiky, mám zkušenosti z přednášek vysokoškolákům, učím několik hodin týdně na základní škole. Už nikdy bych si nedovolil zopakovat tu dětinskou a hloupou větu.

Byl jsem několikrát hospitalizovaný, navštěvoval jsem známé v nemocnici a souhlasil jsem s každou špatností a nechotou, která byla přičtena personálu, od primáře až po uklízečku. Měl jsem příležitost ocitnout se v nemocnici a v hospici v bílém oděvu. A pochopil jsem, že někteří pacienti a jejich příbuzní dokáží být velice nevďeční. Kolikrát si při poslechu kázání v kostele člověk řekne: „Já bych to řekl jinak a lépe.“? Nyní mi pomůžte, když slyším kázat i jiného kněze než sebe, protože slyším i to, co slyšet mám, a ne jen to, co slyšet chci.

O Šimonovi z Kyrény mnohdy čteme, že se zdráhal pomoci, nechtěl ani kousek nést Kristův kříž. Byl to lenoch! A určitě tak i jeho synové Alexandr a Rufus! Určitě byli po tátovi ... Snad se tento nedobrovolný pomocník vracel z pole, byl unavený, snad prošel kolem odsouzence „jen náhodou“, snad spěchal ... Těžko pochopíme to, co se o něm říká a píše, dokud si sami jeho roli nezkusíme. Když jsem někdy zaslechl volat „Neutíkej, Šimone! Pomoz!“, nevolal někdo právě na mě? Není mi Šimonův obličej na pátém zastavení podobný?

6. zastavení – Veronika

Budou hledět na jeho tvář.

Zj 22,4

Možná ...

Možná tam, kde stojí Centrum sociálních služeb

Kane něčí pot a krev

Možná ...

Možná v klášteře, možná doma mají jednu z tužeb

Ti, kteří čekají

Možná ...

Možná zrakem, možná srdcem stále těkají

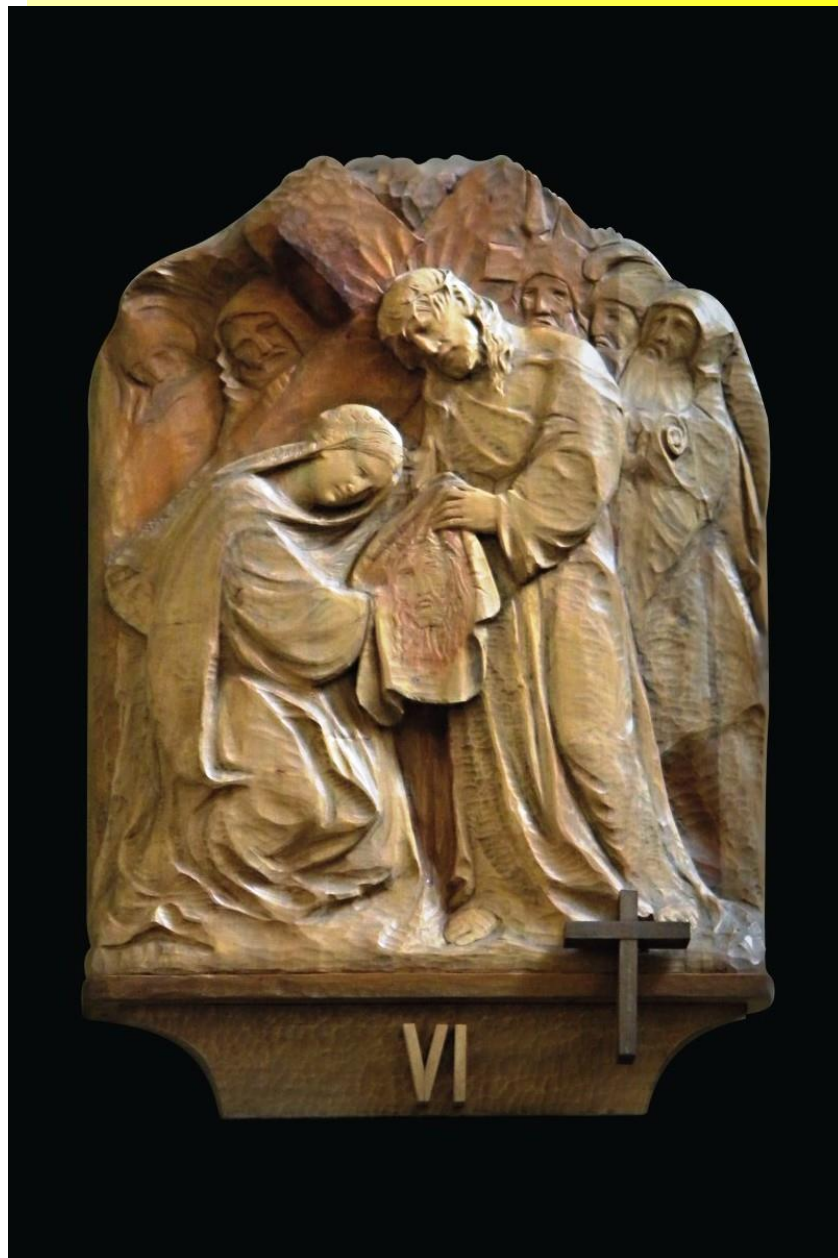
Však místo světice zří jen prázdnou niku

Možná ještě vyhlížíjí svoji Veroniku

Dvoje prázdniny jsem měl možnost pracovat jako sanitář v klášteře - nemocnici Milosrdných bratří. Je mnoho léků, které utiší bolesti, které pomohou navrátit zdraví ...

Ale co stáří, smutek a opuštěnost? Je jen jeden univerzální a okamžitě působící lék. A tím je upřímný a láskyplný úsměv. Samozřejmě od zaměstnanců, kteří o nemocné a staré pečují. Ale od blízkého člověka, od dětí ..., to se dějí zázraky. A odměna nás nemine.

Kdy a komu jsem naposledy podal pomyslnou roušku svaté Veroniky? Nabízí se mi další příležitost k tomuto skutku? Za jak dlouho budu mít odvahu ji využít? Co očekávám nazpět?

6. zastavení – Veronika

Možná ...

Možná tam, kde stojí Centrum sociálních služeb

Kane něčí pot a krev

Možná ...

Možná v klášteře, možná doma mají jednu z tužeb

Ti, kteří čekají

Možná ...

Možná zrakem, možná srdcem stále těkají

Však místo světice zří jen prázdnou niku

Možná ještě vyhlížíjí svoji Veroniku

6. zastavení – Veronika

Dvoje prázdniny jsem měl možnost pracovat jako sanitář v klášteře - nemocnici Milosrdných bratří. Je mnoho léků, které utiší bolesti, které pomohou navrátit zdraví ... Ale co stáří, smutek a opuštěnost? Je jen jeden univerzální a okamžitě působící lék. A tím je upřímný a láskyplný úsměv. Samozřejmě od zaměstnanců, kteří o nemocné a staré pečují. Ale od blízkého člověka, od dětí ..., to se dějí zázraky. A odměna nás nemine. Kdy a komu jsem naposledy podal pomyslnou roušku svaté Veroniky? Nabízí se mi další příležitost k tomuto skutku? Za jak dlouho budu mít odvahu ji využít? Co očekávám nazpět?

7. zastavení – druhý pád

On je dán k pádu i k povstání mnohých.

Lk 2,34

Možná ...

Možná tam, kde pod Kaťákem dýchá města starobylost
Už odehnali Šimona i Veroniku

Možná ...

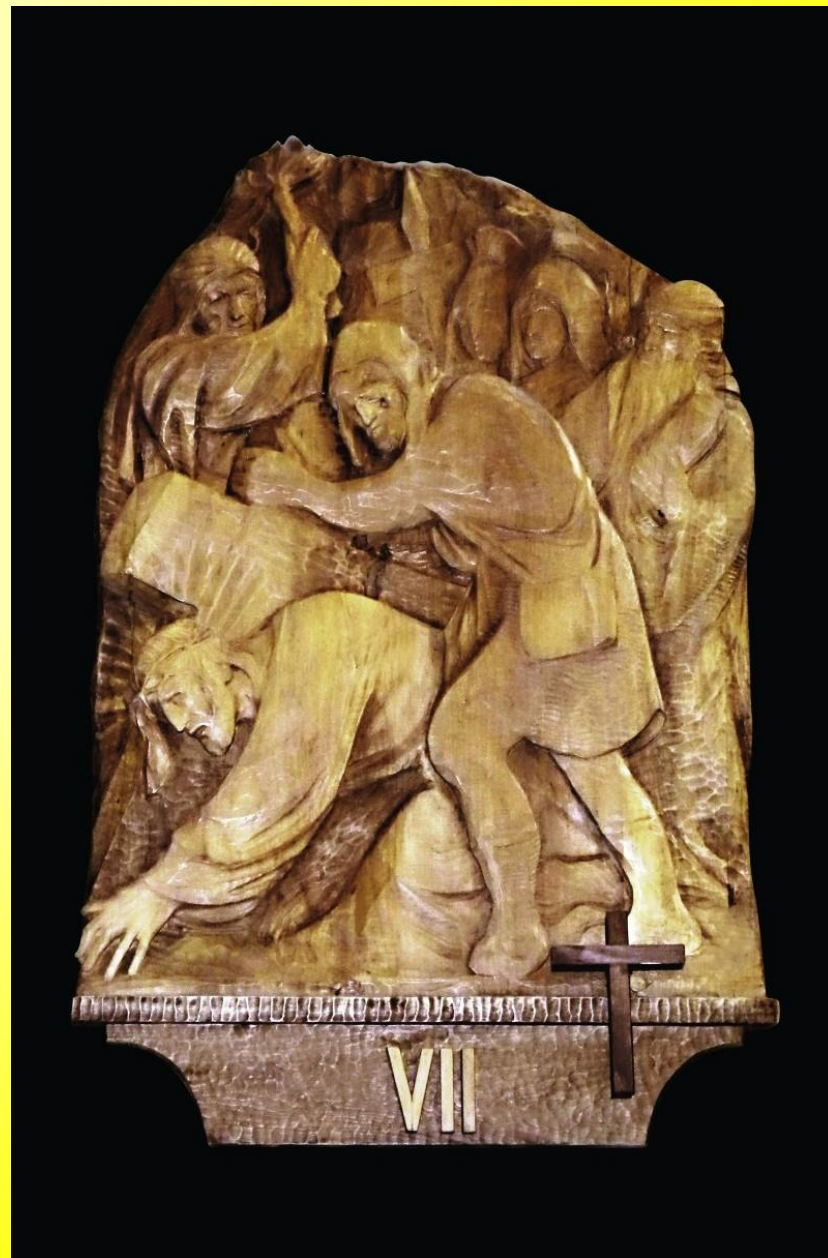
Možná už do uličky nevešla se milost
Jen kříž je širší cesty mírou

Možná ...

Možná uzavřenou Oborou, možná Myší dírou
Voják jít Mu zadá
Možná na úrovni krypty na Boží tvář padá

Před několika lety jsem byl s ministranty na prázdninovém pobytu. Hráli jsme noční hru. Ačkoliv mi „nějaký vnitřní hlas“ říkal, že nemám riskovat s myšlenkou, která mě napadla, chtěl jsem klukům zážitek co nejvíce zpěstit. To se podařilo. Nicméně zcela jinak, než jsem si představoval. Noční hra pro mě pokračovala nepříjemným pádem a končila narkózou na operačním sále ortopedie. Při pohledu na Krista na sedmém zastavení svůj pád opět živě vidím. Přes všechny bolesti a zklamání ze hry jsem byl šťastný, že se mým svěřencům nic nestalo, a těšil jsem se na ně. Dnes jsem vděčný za tuto zkušenost, za to, že jsem mohl tuto obět se šťastným koncem přinést.

Kristus také cestou do Jeruzaléma věděl o své křížové cestě a o svých těžkých pádech. Věděl o své smrti. Ale věděl, že tyto chvíle povedou ke spáse. Proto šel. Jeho obět nám zachránila život. Každé Jeho povstání po pádu je pozvednutím i z našich pádů. Jsme i pro to šťastní? Znáš člověka, který by pro mě byl ochoten udělat cokoli? Mám člověka, pro kterého jsem schopen maxima - třeba i riskovat svůj život?

7. zastavení – druhý pád

Možná ...

Možná tam, kde pod Kaťákem dýchá města starobylost
Už odehnali Šimona i Veroniku

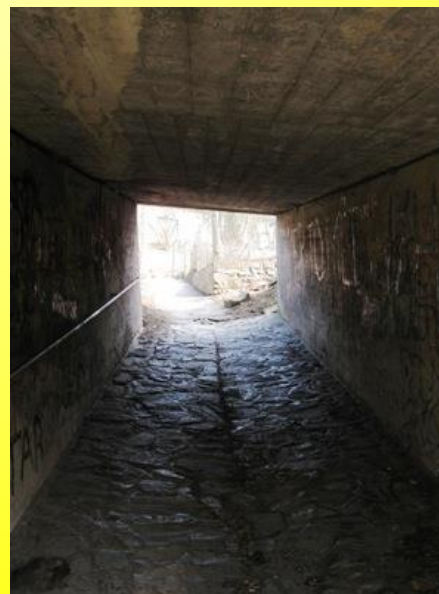
Možná ...

Možná už do uličky nevešla se milost
Jen kříž je šíře cesty mírou

Možná ...

Možná uzavřenou Oborou, možná Myší dírou
Voják jít Mu zadá

Možná na úrovni krypty na Boží tvář padá

7. zastavení – druhý pád

Před několika lety jsem byl s ministranty na prázdninovém pobytu. Hráli jsme noční hru. Ačkoliv mi „nějaký vnitřní hlas“ říkal, že nemám riskovat s myšlenkou, která mě napadla, chtěl jsem klukům zážitek co nejvíce zpestřit. To se podařilo. Nicméně zcela jinak, než jsem si představoval. Noční hra pro mě pokračovala nepříjemným pádem a končila narkózou na operačním sále ortopedie. Při pohledu na Krista na sedmém zastavení svůj pád opět živě vidím. Přes všechny bolesti a zklamání ze hry jsem byl šťastný, že se mým svěřencům nic nestalo, a těšil jsem se na ně. Dnes jsem vděčný za tuto zkušenost, za to, že jsem mohl tuto oběť se šťastným koncem přinést.

Kristus také cestou do Jeruzaléma věděl o své křížové cestě a o svých těžkých pádech. Věděl o své smrti. Ale věděl, že tyto chvíle povedou ke spáse. Proto šel. Jeho oběť nám zachránila život. Každé Jeho povstání po pádu je pozvednutím i z našich pádů. Jsme i pro to šťastní?

Znám člověka, který by pro mě byl ochoten udělat cokoli? Mám člověka, pro kterého jsem schopen maxima - třeba i riskovat svůj život?

8. zastavení – jeruzalémské ženy

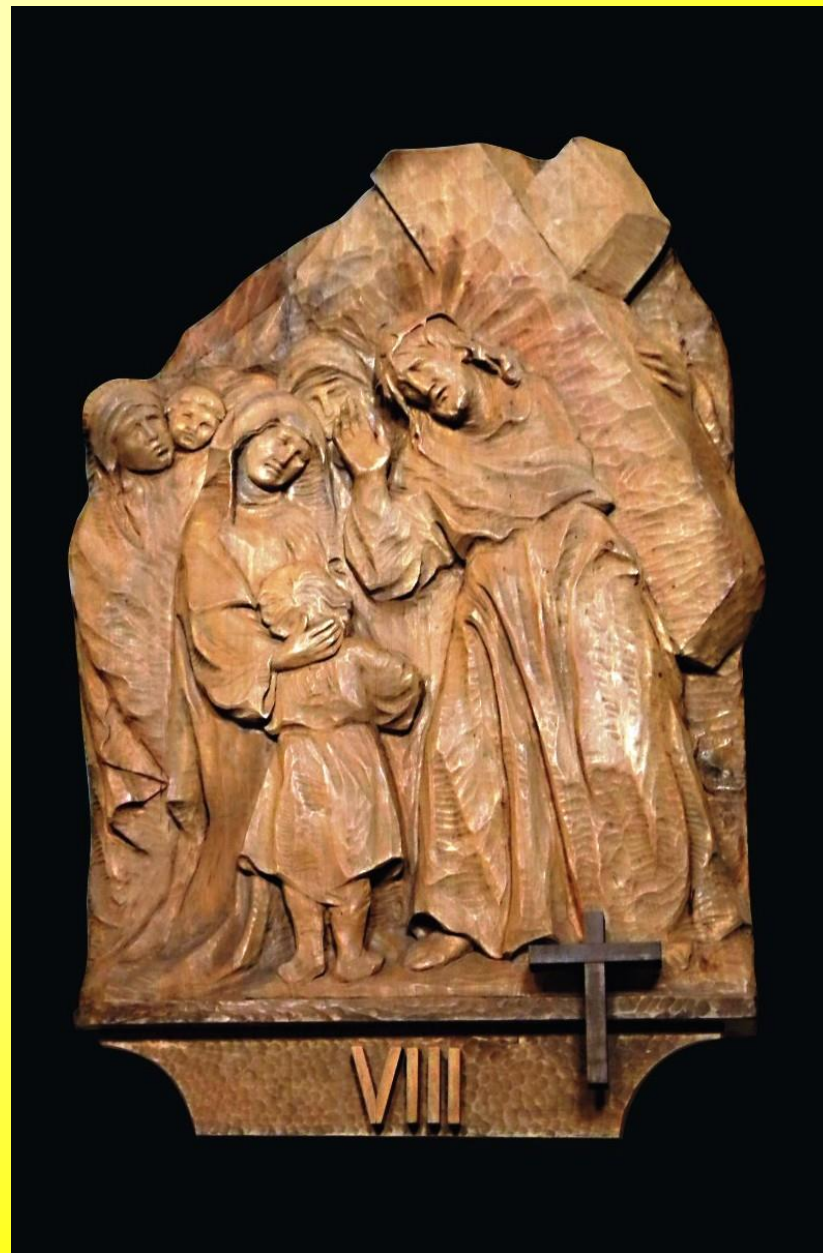
Dcery jeruzalémské, nade mnou neplačte!
Lk 23,28

Možná ...
Možná tam, kde procházíme Novým Městem
Zastavily ženy průvod
Možná ...
Možná udeřily proti rozzuřeným pěstem
Na Třebětínském náměstí
Možná ...
Možná chtěly dotek Boha, možná kominíka pro štěstí
Ty, které ve svědomí něco cítí
Možná že se kříže štítí

Když jsem začínal jezdit s autobusem, právě při nájezdu k refýži na letovickém náměstí mě instruktor v autošколе poučoval, že najíždět k zastávce se musí jako s parníkem: Cestující by neměli cítit cuknutí při zastavení. Musím soucítit s nimi, nesmím je potlouci. Když jsem se jako bohoslovec připravoval na kněžství, potvrdily se mi rady starších kněží, že je nutné umět se vcítit do situace těch, kteří za námi přicházejí, mít s nimi soucit, ale současně nepodlehnout jejich pocitům úzkosti, trápení apod.

Jeruzalémské ženy přišly potěšit Ježíše, cítily s Ním, litovaly Ho. Přesto jsou od Něj pokárány. Co jiného udělaly dříve pro to, aby Ježíš nemusel kříž nést? Ježíš jde touto cestou také pro jejich hříchy a pro hříchy jejich dětí, ne zřídka způsobených nedůslednou výchovou.

Co mi říká mé svědomí? Vychovávám své svědomí denním zpytováním? Nejsem necitlivý k sobě, k lidem i ke všemu kolem sebe? Umím povzbudit, ale i vhodně napomenout?

8. zastavení – jeruzalémské ženy

Možná ...

Možná tam, kde procházíme Novým Městem

Zastavily ženy průvod

Možná ...

Možná udeřily proti rozzuřeným pěstem

Na Třebětínském náměstí

Možná ...

Možná chtěly dotek Boha, možná kominíka pro štěstí

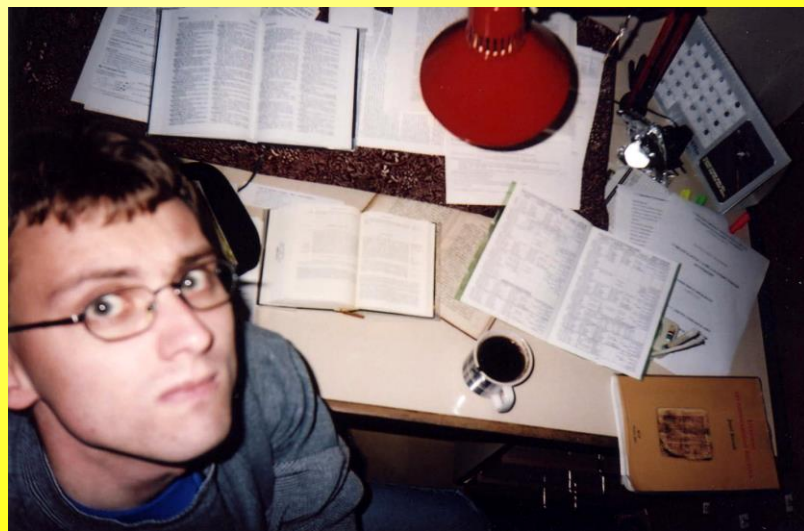
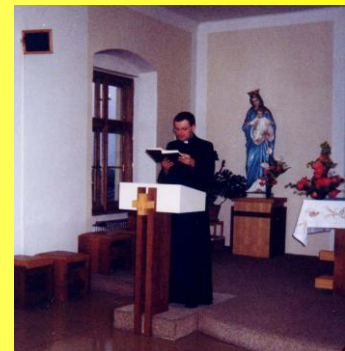
Ty, které ve svědomí něco cítí

Možná že se kříže štítí

8. zastavení – jeruzalémské ženy

Když jsem začínal jezdit s autobusem, právě při nájezdu k refýži na letovickém náměstí mě instruktor v autoškole poučoval, že najíždět k zastávce se musí jako s parníkem: Cestující by neměli cítit cuknutí při zastavení. Musím soucítit s nimi, nesmím je potlouci. Když jsem se jako bohoslovec připravoval na kněžství, potvrdily se mi rady starších kněží, že je nutné umět se vcítit do situace těch, kteří za námi přicházejí, mít s nimi soucit, ale současně nepodlehnout jejich pocitům úzkosti, trápení apod. Jeruzalémské ženy přišly potěšit Ježíše, cítily s Ním, litovaly Ho. Přesto jsou od Něj pokárány. Co jiného udělaly dříve pro to, aby Ježíš nemusel kříž nést? Ježíš jde touto cestou také pro jejich hříchy a pro hříchy jejich dětí, ne zřídka způsobených nedůslednou výchovou. Co mi říká mé svědomí? Vychovávám své svědomí denním zpytováním? Nejsem necitlivý k sobě, k lidem i ke všemu kolem sebe? Umím povzbudit, ale i vhodně napomenout?

9. zastavení – třetí pád

V podobě člověka se ponížil.

Flp 2, 7-8

Možná ...

Možná tam, kde nad parkem strmí zámek

Klopýtá Korunovaný

Možná ...

Možná únava, žízeň, možná že už věčný spánek

Znehybnily svaté tělo

Možná ...

Možná kvůli Adamovi, možná pro můj hřích se dělo

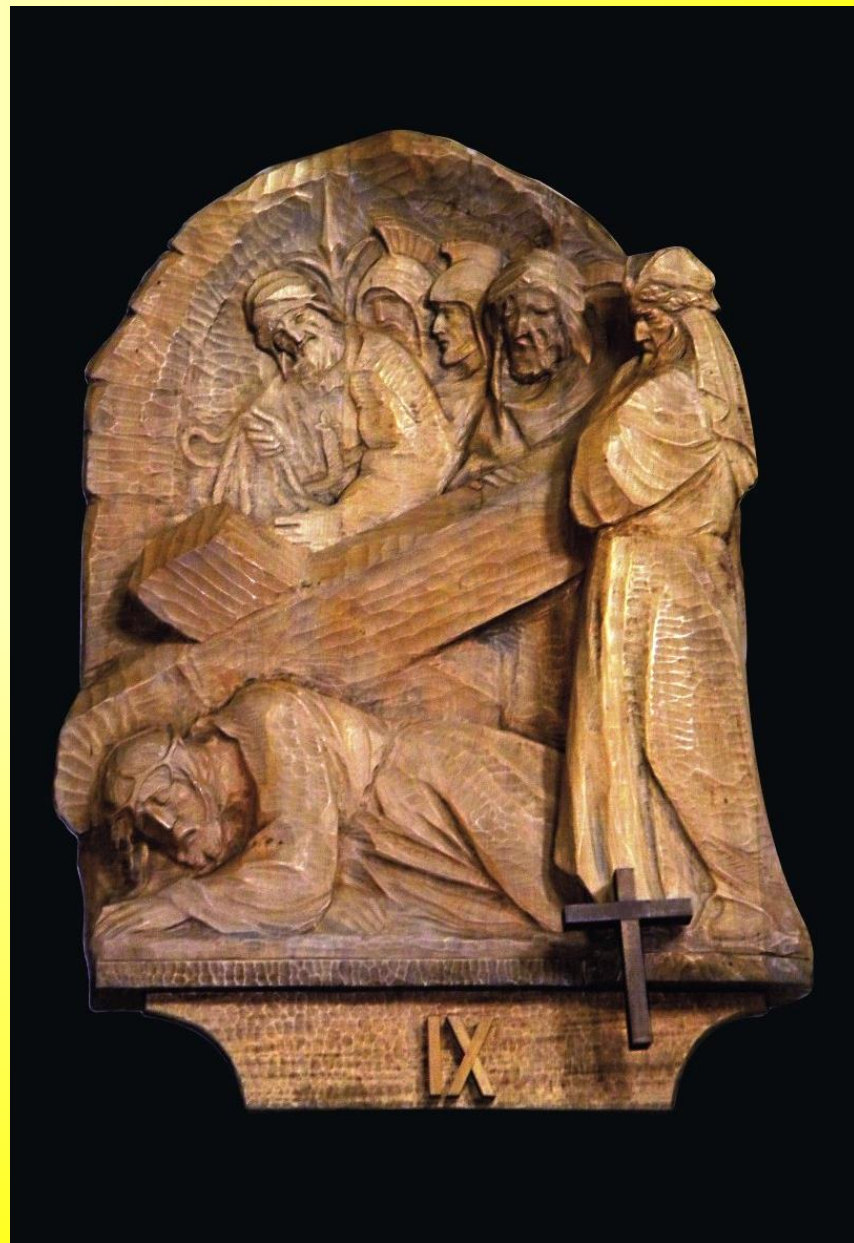
To, co dech v nás tají

Možná místo pomoci lidé z cest uhýbají

V roce 1990 jsme s dětmi a s mladými lidmi čistili zámecký rybníček a těšili jsme se, že se v něm za krátký čas objeví voda. Hovořilo se o opravě zámku a zkrášlení zámeckého parku. Naše nadšení však později vyprchalo. Naše dětská hrdost na zámek v našem městě zůstala jen snem.

Mnozí jsme už nevěřili tomu, že budova zámku není odsouzena ke zřícení. Velká proměna během několika posledních let, která se se zámek stala, vrátila zář našemu městu. Myslím, že jsme všichni hrdí. Dokonce i v rybníku se za 15 let po našich snahách místo travnatého dna zablýskala vodní hladina. Máme se čím chlubit. Jsme na dominantu na kopci hrdí, nebo pyšní? Pýcha totiž, jak se píše v biblické knize Přísloví, předchází pád.

Na co jsem v Letovicích hrdý? Nesrazil Spasitele k zemi můj hřích pýchy na materiál a na mé obdržené hřivny?

9. zastavení – třetí pád

Možná ...

Možná tam, kde nad parkem strmí zámek
Klopýtá Korunovaný

Možná ...

Možná únava, žízeň, možná že už věčný spánek
Znehybnily svaté tělo

Možná ...

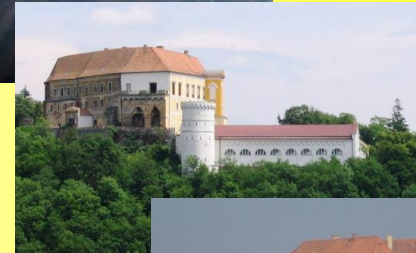
Možná kvůli Izraeli, možná pro můj hřích se dělo
To, co dech v nás tají

Možná místo pomoci lidé z cest uhýbají

9. zastavení – třetí pád

V roce 1990 jsme s dětmi a s mladými lidmi čistili zámecký rybníček a těšili jsme se, že se v něm za krátký čas objeví voda. Hovořilo se o opravě zámku a zkrášlení zámeckého parku. Naše nadšení však později vyprchalo. Naše dětská hrdost na zámek v našem městě zůstala jen snem. Mnozí jsme už nevěřili tomu, že budova zámku není odsouzena ke zřícení. Velká proměna během několika posledních let, která se se zámekem stala, vrátila zář našemu městu. Myslím, že jsme všichni hrdí. Dokonce i v rybníku se za 15 let po našich snahách místo travnatého dna zablýskala vodní hladina. Máme se čím chlubit. Jsme na dominantu na kopci hrdí, nebo pyšní? Pýcha totiž, jak se píše v biblické knize Přísloví, předchází pád. Na co jsem v Letovicích hrdý? Nesrazil Spasitele k zemi můj hřích pýchy na materiál a na mé obdržené hřivny?

10. zastavení – zbaven šatů

Dělí se o mé roucho, losují o můj oděv.

Žl 22,19

Možná ...

Možná tam, kde klesá cesta od přehrady

Bude ostříhán Beránek

Možná ...

Možná pod Isarnem, pokud povlečou jej kati tady

Oloupí ho o vše lovci

Možná ...

Možná bude svlečen, možná půjde nahý ke Královcí

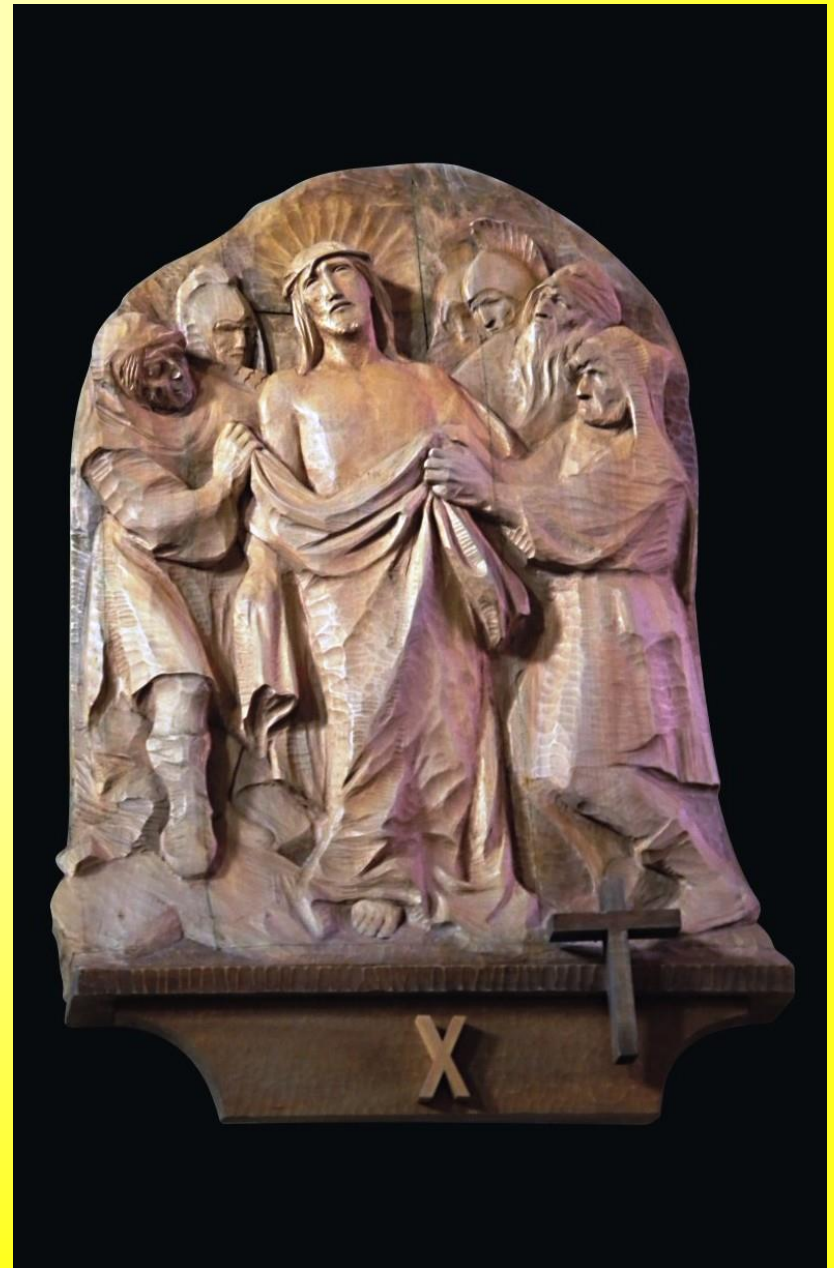
A tehdy snad zavře oči Země

Možná jsou hvězdy nade mnou a mravní zákon ve mně

Velká rychlost současné doby převálcovala mnoho lidských hodnot, jejichž absence se již začíná projevovat na destrukci našeho štěstí. Na co by asi dnešní člověk čekal, kdyby se ocitl v ději desátého zastavení?

Věci a situace, za které se lidé dvě tři generace před námi styděli, jsou dnes normální. Málokdo již zavře oči tam, kde je potřeba odvrátit zrak. Již není tolik lidí, kteří mají úctu k důstojnosti člověka, ubylo těch, kteří si uchovali respekt před darem života. To, co dříve nebylo normální ani morální, se nyní stalo normálním, morálním však nikoliv. Ne vždy je nutné být podle současných měřítek normální, je však prospěšné být přirozený.

Stydím se za nějaké místo v Letovicích? Proč? Jak to mohu změnit? Nemusí se moji spoluobčané někdy stydět za mě, za mé chování a můj přístup k městu?

10. zastavení – zbaven šatů

Možná ...

Možná tam, kde klesá cesta od přehrady
Bude ostříhán Beránek

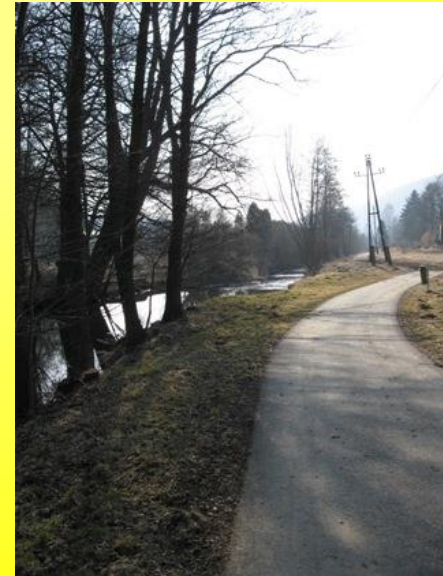
Možná ...

Možná pod Isarnem, pokud povlečou jej kati tady
Oloupí ho o vše lovci

Možná ...

Možná bude svlečen, možná půjde nahý ke Královcí
A tehdy snad zavře oči Země

Možná jsou hvězdy nade mnou a mravní zákon ve mně

10. zastavení – zbaven šatů

Velká rychlost současné doby převálcovala mnoho lidských hodnot, jejichž absence se již začíná projevovat na destrukci našeho štěstí. Na co by asi dnešní člověk čekal, kdyby se ocitl v ději desátého zastavení?

Věci a situace, za které se lidé dvě tři generace před námi styděli, jsou dnes normální. Málokdo již zavře oči tam, kde je potřeba odvrátit zrak. Již není tolik lidí, kteří mají úctu k důstojnosti člověka, ubylo těch, kteří si uchovali respekt před darem života. To, co dříve nebylo normální ani morální, se nyní stalo normálním, morálním však nikoliv. Ne vždy je nutné být podle současných měřítek normální, je však prospěšné být přirozený.

Stydím se za nějaké místo v Letovicích? Proč? Jak to mohu změnit? Nemusí se moji spoluobčané někdy stydět za mě, za mé chování a můj přístup k městu?

11. zastavení – ukřižování

Ať tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše,
kterého vy jste ukřižovali,
učinil Bůh Pánem a Mesiášem.

Sk 2,36

Možná ...

Možná tam, kde běží cesta přes Havírnou k Chlumu
Vlekli odsouzence na horu za městem

Možná ...

Možná na Písečné, možná na Vrších by dali prostor umu
Křižovat

Možná ...

Možná tenhle, možná jiný kopec bude s nebem sbližovat
I třeba ten, který já jsem v mysli pojal
Možná kříž se tyčí tam, kde tyčí se kojál

Už jako dítě předškolního věku jsem se sestrou a s rodiči rád chodíval lesem na procházku k televiznímu převaděči - ke kojálu. Tehdy to byla jediná stavba svého druhu ve městě a širokém okolí. Vzpínající se vrchol kojálu byl nad vršky stromů vidět snad z celých Letovic. Nikdy jsem nepřemýšlel nad tím, co vlastně na tomto místě vnímám. Věděl jsem, že je tu krásně. Dnes si uvědomuji, že jsem byl na hoře. Ale nebyla to Golgota, byla to evangelijní hora Tábor.

Ačkoliv se na každé z těchto hor odehrává zcela něco jiného, přesto mnoho společného. Hrůza kalvářských hřebů, které prostupují živým masem, děs křiku, tmy a beznaděje byl přetržen tichem a novým světlem. Neprožíval snad setník pod křížem v té nejniternější chvíli to, co trojice apoštolů na hoře Proměnění - na hoře Tábor? V jednom rozjímání jsou nám nabídnuta slova: „Vykopali jámu a vztyčili kříž. Jako když se sází strom. Netušili, že zasazují strom života.“

Mám i já v Letovicích svoji Kalvárii? Našla by se mezi letovickými kopci pro mě také hora Tábor?

11. zastavení – ukřižování

Možná ...

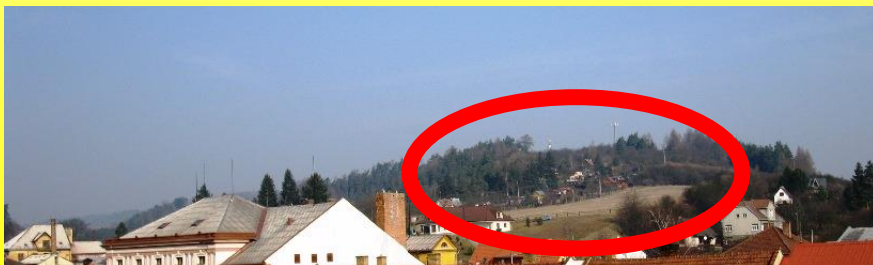
Možná tam, kde běží cesta přes Havírnou k Chlumu
Vlekli odsouzence na horu za městem

Možná ...

Možná na Písečné, možná na Vrších by dali prostor umu
Křižovat

Možná ...

Možná tenhle, možná jiný kopec bude s nebem sblížovat
I třeba ten, který já jsem v mysli pojal
Možná kříž se tyčí tam, kde tyčí se kojál

11. zastavení – ukřižování

Už jako dítě předškolního věku jsem se sestrou a s rodiči rád chodíval lesem na procházku k televiznímu převaděči - ke kojálu. Tehdy to byla jediná stavba svého druhu ve městě a širokém okolí. Vzpínající se vrchol kojálu byl nad vršky stromů vidět snad z celých Letovic. Nikdy jsem nepřemýšlel nad tím, co vlastně na tomto místě vnímám. Věděl jsem, že je tu krásně. Dnes si uvědomuji, že jsem byl na hoře. Ale nebyla to Golgota, byla to evangelijní hora Tábor.

Ačkoliv se na každé z těchto hor odehrává zcela něco jiného, přesto mnoho společného. Hrůza kalvárských hřebů, které prostupují živým masem, děs křiku, tmy a beznaděje byl přetržen tichem a novým světlem. Neprožíval snad setník pod křížem v té nejniternější chvíli to, co trojice apoštolů na hoře Proměnění - na hoře Tábor? V jednom rozjímání jsou nám nabídnuta slova: „Vykopali jámu a vztyčili kříž. Jako když se sází strom. Netušili, že zasazují strom života.“

Mám i já v Letovicích svoji Kalvárii? Našla by se mezi letovickými kopci pro mě také hora Tábor?

12. zastavení – smrt

Ponížen bude zpupný pohled člověka;
v onen den bude vyvýšen jedině Hospodin.

Iz 2,11

Možná ...

Možná tam, kde otvírá se pohled v město
Visí Ukřižovaný

Možná ...

Možná z ulice Na Lavičkách zračí se spásy gesto
Nebo z Lesné ode Lhotky

Možná ...

Možná odjinud,
možná z Na Požáru vzniknou tři dominant fotky
Jeden vhled z kříže stačí v okamžiku malém
Jistě se modlí za nás a za náš Jeruzalém

Jednou mi paní Tenorová z Tyršovy ulice popisovala průběh své klinické smrti. Rozhovořila se o tom, jak se náhle ocitla vysoko nad střechou svého domu a z výšky sledovala život a pohyb kolem domku, ve kterém leželo její tělo. Vrcholky jehličnanů byly zářivé nepopsatelně krásnou zelení. Potom, jako když se v onen pátek kolem třetí odpoledne chrámová opona roztrhla vpůli, byl i prostor kolem ní rozdělen na dvě části. Směrem na Kunštát se dál točil náš svět, nikdo nic zvláštního nepozoroval, život běžel dál. Ze směru od Křetína zářilo jasné světlo. A tam byl Kristus.

Objevil jsem v Letovicích místo, odkud se mi otvírá nepopsatelně nádherný pohled? Našel jsem si místo, kde se mohu setkat s Bohem?

12. zastavení – smrt

Možná ...

Možná tam, kde otvírá se pohled v město
Visí Ukřižovaný

Možná ...

Možná z ulice Na Lavičkách zračí se spásy gesto
Nebo z Lesné ode Lhotky

Možná ...

Možná odjinud, možná z Na Požáru vzniknou tři dominant fotky
Jeden vhled z kříže stačí v okamžiku malém
Jistě se modlí za nás a za náš Jeruzalém

12. zastavení – smrt

Jednou mi paní Tenorová z Tyršovy ulice popisovala průběh své klinické smrti. Rozhovořila se o tom, jak se náhle ocitla vysoko nad střechou svého domu a z výšky sledovala život a pohyb kolem domku, ve kterém leželo její tělo. Vrcholky jehličnanů byly zářivé nepopsatelně krásnou zelení. Potom, jako když se v onen pátek kolem třetí odpoledne chrámová opona roztrhla vpůli, byl i prostor kolem ní rozdělen na dvě části.

Směrem na Kunštát se dál točil náš svět, nikdo nic zvláštního nepozoroval, život běžel dál. Ze směru od Křetína zářilo jasné světlo. A tam byl Kristus.

Objevil jsem v Letovicích místo, odkud se mi otvírá nepopsatelně nádherný pohled? Našel jsem si místo, kde se mohu setkat s Bohem?

13. zastavení – snímání z kříže

Pilát daroval mrtvé tělo Josefovi.

Mk 15,45

Možná ...

Možná tam, kde bazén je zdrojem radovánek

Zazněl výkřik odpuštění

Možná ...

Možná zvuk nárazu tenisových raket přivál jemný vánek

A nebo až od rybníka je slyšet mlčení rybí

Možná ...

Možná uslyší, možná však sluch chybí

Těm, kterým u Památníku padlých byla smyta vina

Možná slyšíš srdce Matky, která přijímá Syna

Když jsem jako malý uměl trochu jezdit na kole, dostal jsem kolo. Když jsem šel do první třídy, dostal jsem aktovku. Když jsem začal hrát na varhany, dostal jsem klávesy. Když jsem se stal jáhnem, dostal jsem štolu. Když ... Dostal jsem vše, co jsem chtěl a současně jsem to potřeboval. Někdy i něco navíc. Všechna když jsou zde proto, protože mě rodiče chtěli.

Zobrazení Piety se nám otvírá proto, protože Maria chtěla Ježíše. Dostala to, co chtěla. Dostala Ho mrtvého. Ještě naposledy pohladit svého syna. Mateřská láska je však mocnější než smrt. Je naděje, že Ho dostane opět živého.

Co všechno jsem si v životě přál a co z toho jsem obdržel? Jak jsem s tím naložil? Jak jsem naložil s tím, co jsem dostal neočekávaně? Umím také já dát tam, kde je potřeba? Pocítil jsem někdy touhu po lásce a po odpuštění? Nevzdávám se příliš brzy své naděje? Umím lásku a odpuštění přijímat i dávat? Jak se to u mě projevuje?

13. zastavení – snímání z kříže

Možná ...

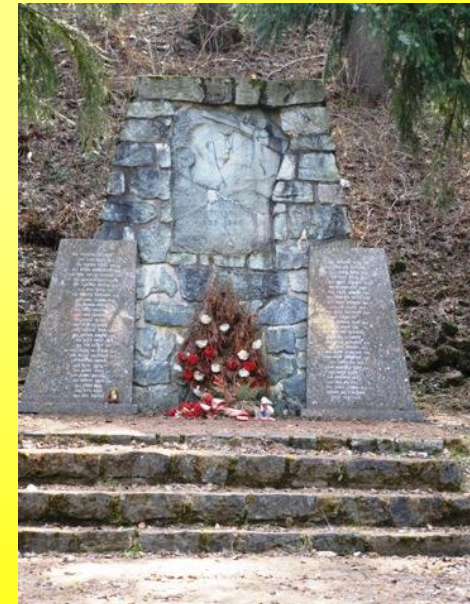
Možná tam, kde bazén je zdrojem radovánek
Zazněl výkřik odpuštění

Možná ...

Možná zvuk nárazu tenisových raket přivál jemný vánek
A nebo až od rybníka je slyšet mlčení rybí

Možná ...

Možná uslyší, možná však sluch chybí
Těm, kterým u Památníku padlých byla smyta vina
Možná slyšíš srdce Matky, která přijímá Syna

13. zastavení – snímání z kříže

Když jsem jako malý uměl trošku jezdit na kole, dostal jsem kolo. Když jsem šel do první třídy, dostal jsem aktovku. Když jsem začal hrát na varhany, dostal jsem klávesy. Když jsem se stal jáhnem, dostal jsem štolu. Když ... Dostal jsem vše, co jsem chtěl a současně jsem to potřeboval. Někdy i něco navíc. Všechna když jsou zde proto, protože mě rodiče chtěli.

Zobrazení Piety se nám otvírá proto, protože Maria chtěla Ježíše. Dostala to, co chtěla. Dostala Ho mrtvého. Ještě naposledy pohladit svého syna. Mateřská láska je však mocnější než smrt. Je naděje, že Ho dostane opět živého.

Co všechno jsem si v životě přál a co z toho jsem obdržel? Jak jsem s tím naložil? Jak jsem naložil s tím, co jsem dostal neočekávaně? Umím také já dát tam, kde je potřeba? Pocítil jsem někdy touhu po lásce a po odpuštění? Nevzdávám se příliš brzy své naděje? Umím lásku a odpuštění přijímat i dávat? Jak se to u mě projevuje?

14. zastavení – pohřeb

A byl pohřben;
byl vzkříšen třetího dne podle Písem.

1Kor 15,4

Možná ...

Možná tam, kde vrhají stín bílé břízy
Je dovršena sedmá bolest

Možná ...

Možná řečník oděn do smuteční řízy
Vyjádřil svou naději slovy: Je po všem

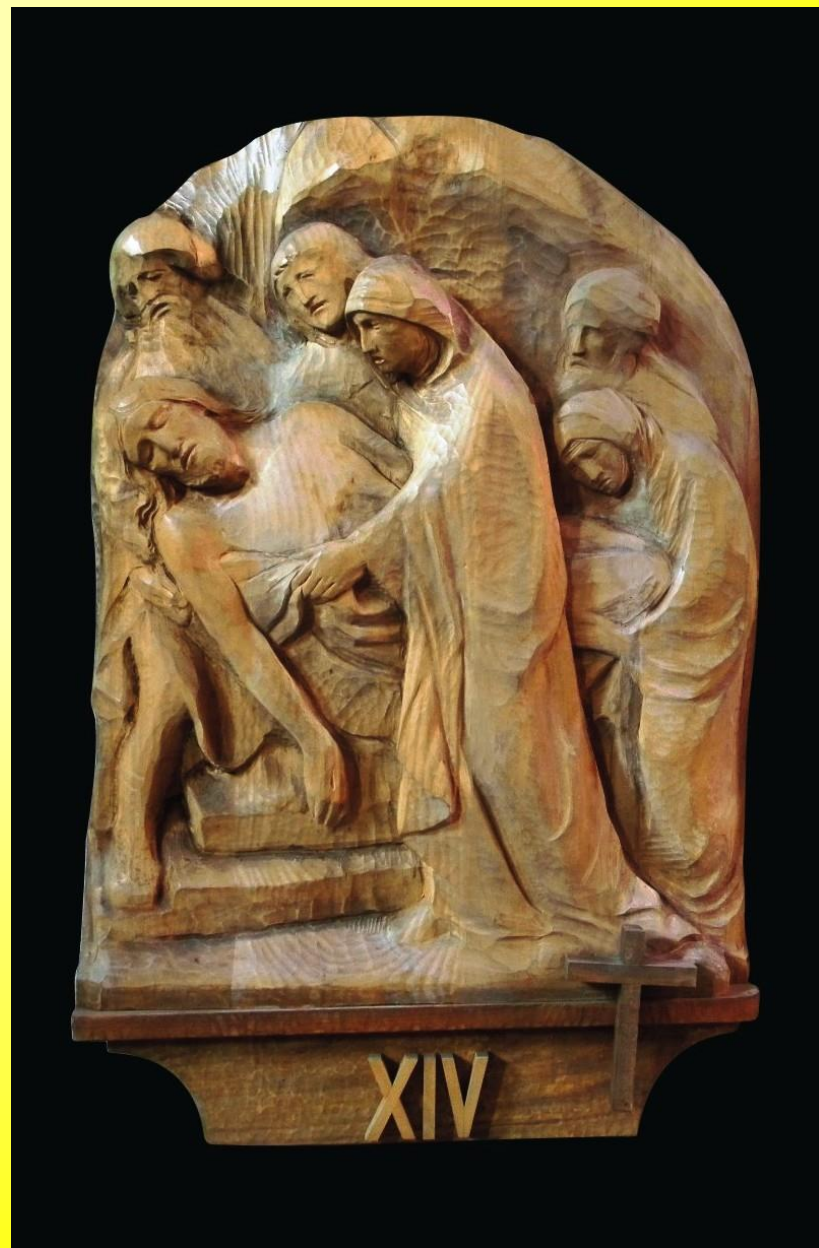
Možná ...

Možná? Tady už není možná - ovšem
Zde se očekává třetí den - a to je jisté
Město na dvou řekách bude žít! A čisté

V jedné táborové hře, která může trvat až tři dny, se hráči musí pro záchranu svých kamarádů vzdávat vlastních věcí. Odevzdávají své kapesné, sladkosti, náhradní prádlo... Nakonec nasadí i svůj život a ve hře oslepnou, což se symbolizuje zavázáním očí. Účastník tábora je další den nad ránem vyveden k rybníku a stále ještě slepý jej musí přeplavat. Neví, co horšího se ještě může stát. Na druhém břehu táborníka očekává vedoucí, který ho zbaví slepoty, a hrdina opět uvidí věci, kterých se z lásky pro druhého zřekl. Co odevzdal, je znovu jeho. Je velmi málo hráčů, kteří se v rámci hry s darovanými předměty zase setkají.

Co jsem já ochoten odevzdat pro záchranu lidí kolem sebe, pro své okolí? Kdy jsem byl naposled na hřbitově s křesťanskou vírou, že se na „druhém břehu“ opět se svými blízkými setkám? Nemám-li křesťanskou víru, zajdu někdy na toto místo odpočinku alespoň poděkovat za život blízkých zemřelých a zavzpomínat na to dobré? Uvědomuji si a počítám s tím, že na tomto poli budu i já očekávat „třetí den“ - den slavného vzkříšení?

A co ve vztahu k Letovicím: Snažím se o dobré jméno našeho města? Nosím nálepku záchranáře, nebo hrobníka?

14. zastavení – pohřeb

Možná ...

Možná tam, kde vrhají stín bílé břízy
Je dovršena sedmá bolest

Možná ...

Možná řečník oděn do smuteční řízy
Vyjádřil svou naději slovy: Je po všem

Možná ...

Možná? Tady už není možná - ovšem
Zde se očekává třetí den - a to je jisté
Město na dvou řekách bude žít! A čisté

14. zastavení – pohřeb

V jedné táborové hře, která může trvat až tři dny, se hráči musí pro záchranu svých kamarádů vzdávat vlastních věcí. Odevzdávají své kapesné, sladkosti, náhradní prádlo... Nakonec nasadí i svůj život a ve hře oslepnou, což se symbolizuje zavázáním očí. Účastník tábora je další den nad ránem vyveden k rybníku a stále ještě slepý jej musí přeplavat. Neví, co horšího se ještě může stát. Na druhém břehu táborníka očekává vedoucí, který ho zbaví slepoty, a hrdina opět uvidí věci, kterých se z lásky pro druhého zřekl. Co odevzdal, je znovu jeho. Je velmi málo hráčů, kteří se v rámci hry s darovanými předměty zase setkají.

Co jsem já ochoten odevzdat pro záchranu lidí kolem sebe, pro své okolí? Kdy jsem byl naposled na hřbitově s křesťanskou vírou, že se na „druhém břehu“ opět se svými blízkými setkám? Nemám-li křesťanskou víru, zajdu někdy na toto místo odpočinku alespoň poděkovat za život blízkých zemřelých a zavzpomínat na to dobré? Uvědomuji si a počítám s tím, že na tomto poli budu i já očekávat „třetí den“ - den slavného vzkříšení?

A co ve vztahu k Letovicím: Snažím se o dobré jméno našeho města? Nosím nálepku záchranáře, nebo hrobníka?

Děkuji za pozornost!

P. Pavel Vybíhal